

ALICE HOFFMAN

De derde engel

Vertaald uit het Engels door Josephine Ruitenberg en
Emmy van Beest

Leesfragment van Orlando uitgevers

I

Waar de reiger woont 1999

Madeline Heller wist dat ze zich roekeloos gedroeg. Ze was twee dagen eerder dan gepland van New York naar Londen gevlogen en had zojuist haar intrek genomen in het Lion Park Hotel in Knightsbridge. In de roerloze lucht zweefden ontelbare stofjes, want de ramen waren in geen maanden open geweest. Er hing een geur van cederhout en lavendel. Hoewel Maddy verhit en moe was van de reis, nam ze niet de moeite de airconditioner aan te zetten. Ze was waanzinnig, belachelijk, tot over haar oren verliefd op de verkeerde man en nu wilde ze alleen maar heel stil op bed liggen.

Madeline was niet dom; in New York werkte ze als bedrijfsjuriste. Ze was vierendertig, een grote, slanke vrouw met lang zwart haar, afgestudeerd aan het Oberlin College en aan de rechtenfaculteit van de universiteit van New York. Veel mensen vonden haar mooi en slim, maar hun mening telde niet, want ze kenden haar niet. Ze hadden geen idee dat Maddy haar bloedeigen zus had bedrogen. Ze konden zich niet indenken dat Maddy haar leven zo makkelijk en onbezonnen zou vergooien.

Er was goede en verkeerde liefde. Er was de liefde die iemand boven zijn eigen tekortkomingen uittilde, maar ook de uitzichtloze liefde, die toesloeg op een moment dat je dat absoluut niet wilde of verwachtte. Dat laatste was Maddy het

afgelopen voorjaar overkomen, toen ze in Londen was geweest om haar zus te assisteren bij de planning van haar bruiloft. Allie had haar niet eens om hulp gevraagd. Hun moeder Lucy had gezegd dat Maddy naar Londen moest gaan om met de voorbereidingen te helpen; dat was immers haar taak als bruidsmisje. Maar toen ze uiteindelijk was aangekomen, bleek dat Allie zoals gewoonlijk alles al had geregeld.

Allie was dertien maanden ouder dan Maddy. Zij was de goede zus, de volmaakte zus, de zus die alles mee had. Omdat ze een zeer populair kinderboek had geschreven, werd ze op straat vaak herkend, en dan was ze nooit te beroerd om ergens een handtekening op te krabbelen voor iemands kind of om een ex libris uit haar tas te vissen en aan een fan te geven. Eens per jaar kwam ze naar de Verenigde Staten om voor te lezen op wat een terugkerend, drukbezocht evenement was geworden, een feestelijke dag waarop kinderen zich verkleedden als vogels. Dan stonden er negen- en tienjarige kardinaalsvogels, eenden en kraaien in de rij om hun exemplaar van *Waar de reiger woont* te laten signeren. Maddy was een paar keer met haar zus meegegaan op tournee. Ze was zich altijd blijven verbazen over al die drukte om een simpel kinderverhaaltje, dat Allie nota bene had gepikt, want het was gebaseerd op een sprookje dat hun moeder vroeger altijd vertelde. Eigenlijk was het net zo goed van Maddy als van Allie. Alleen had Maddy nooit behoefte gehad een boek te schrijven of het verhaal ingrijpend te veranderen omdat haar dat toevallig beter uitkwam.

Het was een van de sprookjes die Lucy Heller de meisjes vroeger vertelde als ze bij het moeras waren, vlak bij het huis waar ze waren opgegroeid. Lucy's eigen moeder, de grootmoeder van de meisjes, had op blote voeten door een vijver in

Central Park gewaad om met een reusachtige blauwe reiger te praten. Het had haar niets kunnen schelen wat de mensen van haar dachten, ze was gewoon het water in gelopen. Ze had de reiger gevraagd over Lucy te waken en dat had hij altijd gedaan. Daarna had Lucy hem op haar beurt gevraagd haar dochters te beschermen en was hij in hun moeras in Connecticut komen wonen.

‘Hoe kan een reiger over een mens waken?’ had Maddy haar zus toegefluisterd. Ook al was ze pas acht, ze had niet veel vertrouwen in verhalen. In dat opzicht leek ze op haar moeder, die ook van nature sceptisch was.

‘Hij kan twee verschillende levens leiden,’ had Allie zonder aarzelen geantwoord, alsof het antwoord simpel was als je eenmaal de geheimen van het heelal had doorgrond. ‘Hij heeft een reigerleven in de lucht en een leven hier beneden.’

‘Ik ben blij dat hij ons allebei kan helpen,’ zei Maddy.

‘Doe niet zo raar.’ Allie was altijd erg resoluut en zelfverzekerd. ‘De blauwe reiger heeft maar één ware liefde.’

En zo stond het in Allie's boek. Er was eens een vrouw die trouwde met de man van wie ze hield. Het stel woonde in een huis dat leek op het huis in het moeras waar de zussen waren opgegroeid. Het stond tussen hetzelfde hoge zilverkleurige riet, onder dezelfde inktzwarte hemel. Het jonge paar woonde bijna een jaar gelukkig en tevreden in hun huis van stokken en stenen. Totdat er op een dag, toen de man uit vissen was voor hun avondeten, op de deur werd geklopt. De vrouw deed open en daar stond de andere echtgenote van de bruidegom, een blauwe reiger op zoek naar haar verdwenen man.

‘Dat je niet gek wordt van al die kinderen,’ had Maddy eens gezegd, bij een bijzonder drukbezochte lezing. Ze hadden een snotneus, waren een bron van ziektekiemen, maakten

lawaai en hadden geen manieren. En moesten ze per se zo hard lachen? Haar oren tuitten ervan.

In Allies boek was het reigervrouwtje weggekwijsd. Haar veren waren uitgevallen en ze had geen hap door haar keel gekregen sinds haar man haar had verlaten. ‘Een van ons wint en de ander verliest, maar wie zal het zijn?’ vroeg ze de vrouw die bij de deur stond.

‘Die kinderen zijn mijn lezers. Ik wil juist dat ze lachen.’

Normaal gesproken kwam Allie altijd naar Amerika om haar familie te bezoeken, maar deze keer was Maddy bij haar zus gaan logeren. Eerlijk gezegd had ze een bezoek aan Londen altijd uitgesteld; ze had gezegd dat ze het te druk had, maar dat was niet de werkelijke reden. Ze hoefde niet zo nodig te zien hoe volmaakt Allies leven was. Maar ten slotte had ze er niet meer onderuit gekund. Er moest nu eenmaal een bruiloft worden voorbereid. Een bruiloft waarop Maddy weer een bijrol zou spelen, die van het stoute zusje dat zich niet aan de regels hield en zelfs als volwassene nog bang was voor de gekste dingen, zoals onweer, muizen, verkeersopstoppingen en vliegtuigen. Hoogstwaarschijnlijk zou ze een foielelijke jurk moeten dragen van de een of andere afschuwelijke synthetische stof, terwijl haar zus stralend rondliep in witte zijde of satijn. De eeuwige tweede, altijd de mindere, altijd in de schaduw. Als mannen haar vertelden dat ze mooi was, geloofde ze hen niet en vriendschappen vermeed ze. Maddy deed haar werk en bemoeide zich nergens mee. Ze was het soort vrouw dat werkeloos kon toekijken hoe kinderen de vleugeltjes van een vlinder uittrokken of een pad onder de modder bedolven. Wat andere mensen uitvoerden was niet haar zaak. Wreedheid hoorde tenslotte bij het leven. Het was niet aan haar om de wereld te verbeteren. Dat was meer iets voor haar zus.

Omdat Maddy in april alleen een lang weekend in Londen zou blijven – ze kwam op een donderdag aan en vertrok maandagavond alweer – hadden Allie en zij zich vanaf het vliegveld rechtstreeks naar de kleermaker gehaast, zodat Maddy haar jurk kon passen. Als kind waren ze onafscheidelijk geweest, maar daarna waren ze uit elkaar gegroeid en zo verschillend geworden dat je niet zou zeggen dat ze zussen waren. Toch had Allie haar best gedaan een jurk te kiezen die Maddy mooi zou staan, een flatteus model van blauwe zijde waarin Maddy's figuur goed uitkwam. Maddy vond de jurk vreselijk, maar ze zei er niets over. Ze had besloten dat ze zou proberen voor één keer meegaand te zijn. Toen ze klaar waren met de jurken, stemde ze er zelfs mee in om verschillende bruiloftstaarten te gaan proeven. Daarom was ze hier. Om haar zus te helpen.

Ze gingen naar de banketbakker en proefden een stuk of vijf stukjes taart, maar het boterglazuur was te zwaar en de chocolade te vet. Allie was over geen enkele taart echt tevreden. Ze zei dat ze het voorbereiden van een bruiloft maar tijdverspilling vond. Uiteindelijk koos ze een eenvoudige taart van cakedeeg naar haar eigen recept. Ze had Maddy helemaal niet nodig gehad.

Maddy was nog steeds in haar inschikkelijke bui. 'Een goede keus,' zei ze. 'Er gaat niets boven eenvoud. Des te minder kans dat er iets misgaat.'

Niet dat ze die opvatting huldigde als het om haarzelf ging. Eenvoud was goed voor Allie, niet voor Maddy. Maddy was inhalig en dat was ze altijd geweest. Vroeger stal ze van alles van haar zus, haarbanden, sieraden, T-shirts. Als het haar bruidstaart was geweest, had ze mousse en jam gewild, chocola, abrikozen op brandewijn en gesponnen suiker. Niets was

goed genoeg voor een meisje dat altijd dacht dat ze op de tweede plaats kwam.

De dag na de taartproeverij lagen beide zussen met buikpijn in bed, diep weggekropen onder het dekbed met hun pyjama en sokken aan. Als kind hadden ze genoeg aan elkaar gehad, en nu, terwijl ze van hun thee nipten, leek het een paar uur lang weer als vanouds. Maar het was onmogelijk om te herstellen wat Allie kapot had gemaakt toen ze het huis uit was gegaan. In wezen hadden ze niets meer met elkaar gemeen. Het was zeventien jaar geleden dat Allie in Boston was gaan studeren. In haar derde jaar was ze naar Londen verhuisd en vanaf dat moment was ze alleen nog af en toe een weekje teruggekomen. Ze had Madeline in de steek gelaten in het grote huis in Connecticut, alleen met haar ouders, die weer bij elkaar waren gaan wonen nadat ze een paar jaar gescheiden hadden geleefd. De familie Heller had geen nabije burens en Maddy had geen vrienden of vriendinnen. Ze was afstandelijk, zoals eenzame mensen dat vaak zijn. Na het vertrek van haar zus was Maddy zich nog meer gaan afzonderen en toen ze zelf naar Oberlin ging, was zij de enige die thuiskwam in de vrije winterperiode of de voorjaarsvakantie. Als er een brief van Allie kwam, weigerde Maddy die te lezen. In plaats daarvan ging ze buiten tussen het riet zitten. Op dagen dat de lucht helder was, zag ze soms de blauwe reiger die daar woonde. Ze had gelezen dat de meeste reigers in paren leven en dat het grote mannetje en het wat kleinere vrouwtje levenslang bij elkaar blijven, maar deze was alleen. Hij was ver weg, aan de overkant van het water. Hoewel ze hem vaak had geroepen, leek hij haar niet te horen. Hij had nooit haar kant op gekeken.

Allies appartement in Bayswater was licht maar gewoontjes. Niet iets om afgunstig om te zijn. Opnieuw die eenvoud. Allies klerenkast hing vol wollen en kasjmieren kledingstukken in verschillende tinten grijs, donkerblauw en zwart. Praktische kleding, maar wel van hoge kwaliteit. Dat wist Maddy doordat ze in de kast had gesnuffeld toen Allie onder de douche stond. Ze had het gevoel dat haar zus een geheim had, dat er een essentieel detail was dat de verklaring vormde voor haar bovenmenselijke vermogen alles altijd goed te doen. Haar zoektocht leverde geen aanwijzingen op, maar ze ontdekte wel dat het enige kleurige kledingstuk in de kast een doorschijnende roze blouse was, een verjaardagscadeautje dat ze zelf de afgelopen herfst bij Barneys had gekocht en naar Allie had gestuurd. Het viel haar op dat het kaartje van de winkel er nog aan hing.

De dag na het fiasco met de bruidstaarten gingen ze, ondanks hun buikpijn, lunchen met de andere bruidsmeisjes. Een van hen was Georgia, Allies beste vriendin en grafisch vormgever bij de uitgeverij die Allies boek had gepubliceerd. Verder was er Suzy uit Texas, die tegelijk met Allie in Londen was gaan studeren en met een Engelsman was getrouwd. Ze had nu twee negenjarige dochttertjes, een tweeling, en voelde zich zo thuis in haar nieuwe woonplaats dat ze een zangerig Brits accent had gekregen. De derde vriendin, Hannah, gaf hatha yoga en woonde in hetzelfde appartementencomplex als Allie. Allie had les van haar gehad en ging nog steeds eenmaal per week naar yoga. Hannah was heel lang en droeg vrijwel altijd wit. Ze had iets katachtigs, alsof ze zich kon oprekken en dubbelvouwen.

‘Eindelijk, het kleine zusje!’ riep Georgia uit toen Allie en Maddy binnenkwamen voor de lunch. De vriendinnen kwamen naar Maddy toe om haar te begroeten. Het was een aar-

diger restaurant dan Maddy had verwacht. Op tafel stonden vaasjes met bloemen en naamkaartjes eraan om te laten zien wie waar zat. De andere bruidsmeisjes vertelden Maddy dat ze jaloers waren, omdat zij als enige hemelsblauwe zijde zou dragen; de anderen zouden gekleed zijn in crèmekleurig linnen.

‘Ja, maar dat linnen pakje kun je later ook nog dragen,’ verdedigde Allie zich tegen de klacht van haar vriendinnen. ‘Daarom heb ik ze uitgekozen. Maddy kleedt zich nu eenmaal graag flamboyant.’

Dat was waar. Het was de andere vrouwen ook al opgeval- len dat Madeline te opzichtig gekleed was voor de gelegen- heid: ze droeg een pauwblauwe zijden blouse en lange oorbellen van zilver met opaal.

Nou, Maddy vond het best als mensen haar ijdel vonden. Het was per slot van rekening niet strafbaar om een goede smaak te hebben.

‘Misschien heeft ze je daarom niet eerder opgezocht,’ zei Georgia. ‘Ze heeft gewacht op een gelegenheid om zich op te doffen, zodat ze indruk kon maken.’

‘Ik werk, daarom kon ik niet eerder komen,’ zei Maddy.

‘Alsof wij dat niet doen.’ Georgia gaf zich niet snel gewon- nen.

‘Dat heb je mij niet horen zeggen.’

‘Hoeft ook niet, het sprak voor zichzelf. Wat doe je dan, dat je het er zo druk mee hebt?’

‘Ik ben juriste,’ zei Maddy.

De andere vrouwen wisselden een blik van verstandhou- ding.

‘Is daar iets mis mee?’ vroeg Maddy. ‘Zeg het gerust.’

‘Nou, ze is er nu in elk geval,’ zei Allie tegen haar vriendin- nen. ‘Daar gaat het om.’

Toch bleef de sfeer onder de lunch kil. Allies vriendinnen waren beleefd tegen Maddy, maar meer ook niet. Ze spraken over dingen die zij niet begreep, tv-series waar ze nooit van had gehoord, boeken die ze niet had gelezen. Opnieuw was ze, of het nu opzet was of niet, een buitenstaander in het leven van haar zus.

Toen ze naar de wc ging, trof ze Georgia en Suzy in de toilettruimte. Maddy had kunnen zweren dat ze snel hun mond hielden toen ze haar zagen.

‘Wat is Paul eigenlijk voor iemand?’ vroeg Maddy over de aanstaande bruidegom, terwijl ze haar handen waste.

Ze wist zeker dat ze het zich niet verbeeldde: Georgia en Suzy wierpen elkaar via de spiegel een eigenaardige blik toe.

‘Dat moet je zelf maar uitmaken,’ zei Suzy. Ze klonk erg Texaans, als iemand die je niet graag wilt tegenspreken.

‘Jij bent haar zus,’ voegde Georgia eraan toe, en ze werkte haar lipgloss bij. ‘Je bent vast wel in staat je eigen oordeel te vormen.’

‘Ze mochten me niet,’ zei Maddy na de lunch tegen Allie. Niet dat het belangrijk was. Het kon haar niets schelen wat mensen van haar dachten. In dat opzicht leek ze op haar grootmoeder. Ze deed wat ze wilde, ongeacht de consequenties. Als het moest zou ze rustig door een vijver in Central Park waden. Maddy en Allie hadden besloten naar huis te lopen. Het was tenslotte lente. Ze doorkruisten Hyde Park, dat zo groen was dat het hen onwillekeurig aan thuis deed denken, aan het dichte riet in het moeras, al die plekken waar je je kon verstoppen.

‘Natuurlijk mochten ze je wel,’ zei Allie. ‘Niet zo onzeker zijn, hoor.’

Niemand anders had kunnen raden dat Maddy onzeker was. Maar Allie wist dat ze vroeger op haar duim had gezogen en onafscheidelijk was geweest van haar knuffeldekentje, een klein meisje dat bang was voor spinnen, angstig in het donker en als de dood voor muizen. Vaak had Allie bij haar zus in bed moeten kruipen om haar een verhaaltje te vertellen voordat ze kon slapen. Het verhaal over de reiger was hun verhaaltje geweest, van hen tweeën, voordat Allie het had opgeëist en in een boek had verwerkt.

‘Paul zal ook wel een hekel aan me hebben.’

‘Jij verwacht altijd het ergste. Laten we positief zijn en van het beste uitgaan.’

Intussen kende Maddy het hele verhaal van hoe Allie en Paul elkaar hadden leren kennen. Ze hadden elkaar volkomen toevallig bij Kensington Palace ontmoet; daarom zou de huwelijksreceptie op het terrein van het paleis worden gehouden, in The Orangery, eens de wintertuin van koningin Anne. Op de dag na het ongeluk van prinses Diana waren ze allebei naar het paleis gegaan om bloemen neer te leggen. Allie had een boeket witte rozen meegebracht. Ze had de bloemen stuk voor stuk uitgezocht bij haar bloemist, omdat ze zeker wilde weten dat ze geen onvolkomenheden, geen enkel bruin blaadje hadden.

Die hele toestand rond Diana had haar een gevoel van hoopeloosheid gegeven, alsof liefde onmogelijk was in deze naargeestige, harde wereld. Maar toen had ze de witte rozen naar Kensington Palace gebracht, waar zich over honderden meters een tapijt van boeketten uitstreckte. Daar had ze Paul ontmoet, die op het allerlaatste moment had besloten te komen. Hij was het niet van plan geweest, sterker nog, hij had een paar bloemen uit de tuin van zijn burens geplukt om bij het hek van het

paleis neer te leggen, rode bloemen waarvan hij de naam niet wist, en dat had hij vooral gedaan omdat zijn moeder Diana zo had bewonderd. Pauls moeder, die in een dorp in de buurt van Reading woonde, was kapot geweest van het nieuws. Daarom dacht Paul dat ze het wel zou waarderen als hij de prinses namens haar de laatste eer bewees.

Allie had haar zus in vertrouwen verteld dat ze in tranen was toen ze Paul voor het eerst zag; het duizelde haar letterlijk toen ze naar hem keek. Hij kwam naar haar toe om te vragen of het wel goed met haar ging, en zij schudde ontkennend haar hoofd en kon geen woord uitbrengen. Ze gingen koffiedrinken, en zo was het gekomen. Het was ongelofelijk romantisch. De liefde sloeg toe op een moment dat je dat totaal niet verwachtte, had Allie haar verteld. Ze trof je als een bliksemflits en ging dwars door je heen, onzichtbaar als de lucht die je inademde.

Toen Maddy het verhaal voor het eerst had gehoord, had ze wel willen uitschreeuwen: wat is er in godsnaam zo romantisch aan een ongelukkige liefde? Maar ze had niets gezegd. Alleen dat het stom van Diana was geweest dat ze niet door had gehad met wie ze trouwde. Maddy had een interview gezien waarin prins Charles werd gevraagd of het van zijn kant liefde was. 'Wat dat ook moge wezen,' had hij gezegd, terwijl Diana vlak naast hem zat. Op dat moment had ze moeten opstaan en weglopen.

Maddy en Allie namen een omweg vanaf het restaurant waar ze met de bruidsmisjes hadden geluncht naar huis, zodat ze bij Harvey Nichols langs konden gaan om schoenen te passen. Ze waren allebei schoenfanaten. Dat hadden ze nog steeds met elkaar gemeen. Hun hele middelbareschooltijd hadden ze elkaars schoenen en kleren gedragen. Iedereen dacht

dat ze alle twee een gigantische garderobe hadden, terwijl ze in werkelijkheid minder hadden dan hun meeste vriendinnen. Maddy paste een paar suède laarzen die sloten met zilverkleurige knoopjes. De laarzen waren schitterend. Ze overwoog of ze er de driehonderd pond voor overhad. Als ze iets moois zag, moest ze het ook per se hebben. Ze wist dat ze er spijt van zou krijgen als ze de laarzen niet kocht, omdat ze er dan voortdurend aan zou blijven denken, dus kon ze net zo goed lichtzinnig zijn en meteen tot de aankoop overgaan.

Maddy was beslist niet jaloers dat ze maar een bruidsmeisje was en niet de bruid. Niet bij deze bruiloft. Het mantelpakje van gebroken witte zijde dat Allie voor zichzelf had gekozen had iets droevigs. Het paste bij haar pragmatische levensstijl: ze zou het keer op keer kunnen dragen, maar het was niet bepaald de sprookjesjurk waar je als bruid over fantaseerde. Maddy zelf zou iets hebben gekozen van organza en satijn, een ravissant model dat een vrouw maar eens in haar leven kon dragen. Terwijl Allie haar waarschuwde dat suède niet goed tegen regen kon, betaalde Maddy de prachtige, dure, onpraktische laarzen en nam ze in ontvangst.

Hun moeder zong altijd *Row, row, row your boat* als ze met een roeibootje langs de bewolkte kust van Connecticut gingen varen, op een van de zeldzame dagen dat ze zich goed genoeg voelde. Daar woonde de reiger, voorbij het vlakke water. Lucy Heller was niet sterk genoeg om de roeispanen te hanteren, dus dat moesten de meisjes doen. Maddy was tien en Allie elf toen hun moeder kanker kreeg. Daarna was Lucy een paar jaar in behandeling geweest, in dezelfde periode dat haar man bij haar weg was. Geleidelijk werd Lucy sterker, en ze overwon haar ziekte zelfs helemaal, maar in die tijd kon ze

nauwelijks meer dragen dan een tas met breiwerk. Lucy's eigen moeder was aan kanker overleden en hoewel Lucy probeerde haar angsten voor zich te houden, voelden haar kinderen die toch. Ze gingen denken dat hun moeder niet lang meer te leven had.

De meisjes bedachten een plan voor als er ooit iets mis zou gaan tijdens een boottochtje. Als het roeibootje omsloeg, als er ineens een storm opstak, zouden ze eerst elkaar redden. Zelfs al waren ze boos op elkaar en hadden ze diezelfde dag nog slaande ruzie gehad omdat Maddy een boek of een armband van Allie had gepikt of omdat Allie hun kamer had opgeruimd en Maddy's verzameling schelpen had weggegooid, toch zouden ze elkaar redden. Ze zouden elkaars hand vasthouden en de ander helpen boven water te blijven. Ze zorgden ervoor altijd een zwemvest te dragen en hielden het weerbericht in de krant in de gaten om goed voorbereid te zijn.

Er rustte een vloek op hun moeder. Daarom was ze zo afstandelijk en verdrietig. Daarom had haar man haar tijdens haar ziekte verlaten. Zoiets was onbegrijpelijk, behalve als er een vloek op je vrouw rustte. De meisjes concludeerden dat zij de enigen waren die de vloek konden opheffen. Er was maar één manier om de boze betovering te verbreken: bloed om bloed, huid om huid, as om as. Ze zouden de reiger aanroepen die over hen moest waken. Ze zouden zijn geest een offer brengen. Na bedtijd slopen de zussen de achtertuin in. Het was pikdonker en Maddy struikelde over een steen. Allie moest haar vastgrijpen om te zorgen dat ze niet viel. Ze waren op blote voeten en in hun nachtpon. De zomen waren vuil, want er was twee weken lang geen was gedaan. Overal in huis werden tekenen van verval zichtbaar. Er lag niets te eten in de koelkast en de schone kleren waren op. Niemand zette het

vuilnis buiten en er fladderden motten rond de pakken met pasta en rijst in de keukenkastjes. Zo doet ziekte haar intrede in een huis: in de hoeken, in de naden van de vloer, aan de haakjes in de gangkast, tussen de sweaters en de jassen.

Maddy aarzelde toen ze het einde van het gazon naderden. Een vloek was immers iets van grote kracht. Ze kon niet zien wat er aan de andere kant van de heg was. Het was alsof zij de enigen op de wereld waren. Als ze verder liepen, zou de aarde er dan nog wel zijn? En als de reiger zich liet ontbieden, wat moesten ze dan doen? Maddy hield niet eens van vogels. Een blauwe reiger was bijna net zo groot als zijzelf, dat had ze in de vogelgids van de natuurbescherming gelezen. Reigers bewaakten hun territorium en verjoegen indringers.

‘Kom op,’ zei Allie. ‘Je hoeft nergens bang voor te zijn.’

Ze had de schop uit de garage gepakt. Toen ze begon te graven, liep er een plasje water in het gat. Maddy stond dicht naast haar zus. Allie rook naar zeep, zweet en modder. Ze leek precies te weten wat ze deed.

‘Je staat in de weg,’ zei Allie. ‘Ik kan dit wel alleen af.’

Toen het graafwerk was gedaan, gaf Maddy Allie het scheermes dat ze uit de badkamer hadden meegenomen.

‘Het doet geen pijn,’ beloofde Allie. ‘En dan komt hij naar ons toe. Hij zal ons beschermen.’

Ze zei altijd dat het geen pijn zou doen om Maddy over te halen tot iets wat ze niet wilde. Soms was het waar en soms niet.

‘Als iets pijn doet, moet je in gedachten steeds hetzelfde woord herhalen,’ fluisterde Allie. ‘Iets wat je geruststelt.’

Hun vader was weg. Hun moeder kon elk moment in het ziekenhuis worden opgenomen, door mysterieuze krachten worden opgesloten in een hoge toren of doodgaan. Maddy

koos 'rijstebrij met krenten'. Eigenlijk waren dat drie woorden, maar het was haar lievelingstoetje en ze werd er altijd blij van. Snel haalde Allie het scheermes over Maddy's hand. Ze had gelijk gehad. Het schrijnde meer dan dat het pijn deed.

'Mooi,' zei Allie. 'Dat ging goed.' Toen ze klaar was met Maddy, sneed ze zichzelf. Een diepe jaap in haar handpalm. Ze knipperde niet eens met haar ogen. 'Nu houden we onze handen boven de aarde.'

Ze lieten hun bloed in de modder druppelen en daarna schepte Allie de aarde weer over de plek waar hun bloed was gevallen. Intussen waren hun nachtponnen echt vies, maar dat kon hun niets schelen. Hun haar hing warrig en vol klitten op hun rug. Ze klommen in de plataan, de hoogste boom in de verre omtrek.

'Nu zou er iets moeten gebeuren,' zei Allie. Maar er gebeurde niets. Ze wachtten en wachtten, maar bespeurden geen enkele verandering. Allie was enorm teleurgesteld. Zij was de grote beschermster, degene die alle beslissingen nam en op wie je altijd kon vertrouwen. Ze hilde nooit, maar nu leek ze er na aan toe. 'Hij komt nooit meer terug,' zei ze. 'Hij kan haar niet redden.'

Maddy vond de gedachte dat Allie zou gaan huilen het meest angstaanjagende van de hele nacht. 'Ook als we hem niet zien, kan hij er nog wel zijn.'

Allie keek haar zus verrast aan. Eerlijk gezegd stond Maddy er zelf ook van te kijken.

'Het is donker,' redeneerde Maddy. 'En het menselijk oog is beperkt.' Bij biologie hadden ze net het menselijk lichaam behandeld en alles geleerd over het oog.

De zussen keken uit over het moeras. Ze konden niet zien waar het land ophield en het water begon. Het zilverachtige

riet leek zo zwart als git. Maddy fluisterde, en bij uitzondering klonk ze zeker van zichzelf. ‘Ik durf te wedden dat hij er is, maar dat hij zich niet laat zien. We moeten er gewoon op vertrouwen dat hij er is.’

De volgende dag leek hun moeder zich beter te voelen. Ze zat in een tuinstoel in het bleke zonnetje met haar breiwerk naast zich. Om twaalf uur ging ze de keuken in en maakte een lunch klaar voor Allie en Maddy. Later op de dag hoorden ze haar lachen. De zussen hadden met hun bloed en vertrouwen iets in gang gezet. Ze spraken nooit meer over die nacht. Het voelde als een diep geheim. Mensen zoals zij geloofden niet in zulke onzin. Die slopen niet midden in de nacht naar buiten om zich met een scheermes te snijden. Maar toch vroeg Maddy zich af of de vloek niet op de een of andere manier op haar was overgegaan toen ze tegen haar zus had gelogen. Ze bleef zichzelf snijden, op plekken waar niemand het zou zien: in haar knieholten, onder haar voetzolen en aan de binnenkant van haar arm. Haar zus had gelijk. Na een tijdje deed het geen pijn meer.